

gribe for meget ind. Meget staar og falder med det Arbejde, som de Mænd, der kommer i disse Udvalg, vil udføre, men der er sikkert ingen Grund til at tro, at de ikke skulde være deres Opgave voksne og kunne udføre et Arbejde, som vil være til Gavn for Landbruget i den vanskelige Tilstand, det for Øjeblikket befinder sig i.

Med disse Bemærkninger skal jeg meget anbefale det høje Ting at vedtage Lovforslaget her ved tredje Behandling.

Bording: Forinden Lovforslaget kommer til Afstemning for derefter formodentlig at blive sendt til det andet høje Ting, vil jeg gerne udtale som min Overbevisning, at som Forslaget nu er formet, vil det faa meget ringe Betydning for det kriseramte, overprioriterede Landbrug. Ingen har stærkere end Regeringen og de Partier, der staar bag den, navnlig det Parti, som støtter den nuværende Regering mest, krævet, at Parikronen maa respekteres overalt. Man har fra den Side hævdet, at det var nødvendigt at faa Udgifterne nedsat i Forhold til Kronekursens Stigning, og man har fremsat Forslag, der gaar ud paa at give Mulighed for Skatters og Lønnings Nedsættelse for derved at faa Landbrugets Udgifter bragt ned. Men det forekommer mig, at man har glemt at røre ved det Forhold, som er det vigtigste for Landbrugets økonomiske Basis, det vigtigste for at faa den fornødne Balance mellem Indtægter og Udgifter, nemlig Prioritetsbyrden, som tvinger det danske Landbrug i Knæ for Øjeblikket. Der er ingen Tvivl om, at ingen Udgiftspost er tilnærmelsesvis saa farlig for Landbruget som netop Prioritetsbyrden. Til Belysning heraf skal jeg nævne, at i de 5—6 Aar, hvor den danske Krone har haft en mindre Værdi, end den burde have, har det danske Landbrug, i alt Fald de danske Landdistrikter, forøget sin Gældsbyrde med 1 570 Mill. Kr. Det vil sige, at vi har i disse Aar under den lave Krone faaet en Gældsbyrde, som alene i Forrentning betyder saadant noget som 78 Mill. Kr. mere, end vi havde tidligere. Hvis man vil drage en Sammenligning med, hvad det betyder i Forhold til det, vi betaler i faste Skatter til Staten, baade Formue- og Indkomstskat og Ejendomsskyld, vil man se, at vi alene ved Renteforøgelsen i Perioden under den lave Krone naar op til 50 pCt. mere, end vi betaler i samtlige direkte Skatter til Staten, og hvis man sammenligner samtlige Landejendommers Ejendomsskatter til Stat, Amt og Kommune med det Beløb, som vi har faaet alene i Renteforøgelse i de 5—6 Aar,

bliver det noget nær det samme. Derfor forekommer det mig, at her er det vanskeligste Punkt for Landbruget. Og jeg vil yderligere tilføje, at disse 1 570 Millioner, som vi har forøget vor Pantegæld med i disse 5—6 Aar, jo er laant i den Tid, da Kronen ikke havde sin fulde Værdi, medens de skal betales tilbage i en Tid, hvor Kronen har opnaaet sin gamle Værdi, og der skal svares Rente af hele Beløbet. Hvis man nu vil sige, at Kronen i de 5—6 Aar gennemsnitlig har været saadant noget som 25 pCt. under Pari — jeg nærer ingen Tro til, at den har været højere i de Aar —, saa vil det sige, at Landbruget ikke har faaet $\frac{1}{4}$ af de 1 570 Millioner, altsaa noget nær 400 Millioner, udbetalt, men disse skal dog tilbagebetales og Renterne skal udredes af det fulde Beløb, og alene Rentebyrden af de 400 Millioner, som Landbruget i Realiteten ikke har faaet nogen Fordel af, men som det skal forrente og tilbagebetale, andrager et Beløb af 20 Millioner aarlig; Landbruget maa altsaa betale Penge, det ingen Fordel har faaet af, som Kursgevisnt til Kapitalister, der faar Fordelen af at have udlaant Pengene i en Periode, hvor Kronen var langt under Pari. Jeg beklager i høj Grad, at den nuværende Regerings eneste Indsats overfor dette meget vanskelige Forhold er de nu foreliggende Forslag om Konkurs og om Tvangsakkord udenfor Konkurs.

Jeg udtalte ved Akkordlovens første Behandling, at jeg glædede mig over Fremsettelsen af dette Forslag, fordi man herved erkendte, at det var nødvendigt at gribe ind overfor disse Forhold og gøre Forsøg paa at bringe disse Prioriteter noget nedad. Det er jo Formaalet med Akkordloven, at man ved frivillig Akkord skal søge at nedbringe den Prioritetsbyrde, som nu er saa knugende for Landbruget. Jeg vil sige som min Opfattelse, at for Opnaelsen af det, der er tilsigtet her, vilde et Forslag, som virkelig kunde hjælpe noget paa det Omraade, være af langt større Betydning end de Forslag, Regeringen har forelagt om Udgiftsbesparelser, Nedskaeringsforslag overfor de sociale Udgifter og overfor Tjenestemændene, og som skal give Mulighed for Skatters og Lønnings Nedsættelse i Landbruget. Jeg føler mig overbevist om, at for langt den overvejende Del af den almindelige Gaardmands- og Husmandsstand, hvis Ejendomme er overprioriterede som Følge af Krisen, betyder disse Skatte- og Lønnedsættelser ikke noget næneværdigt. Det vil være en betydelig Gevinst for de Landmænd, der er velhavende, som har